

ՊՈՐՈՆՏԵՐԻ ՊԱՐՏԵՂԻՆ ՄԷՁ

Այս պարտեղը՝ կարծես զիս մանկութեան
Պարտեղներուն կը տանի հին, մեզաւէս,
Հոս աչիւնքս կը մանկանան նոր զարնան
Աւեսաւոր փոքրամներով առ յաւէս:

Կը պսսիմ ես, ու ծառերէն ժպտալեմ,
Քարմ պտուղներ, որ երկինքէն կը տեղան,
Դուրովանով՝ ափերուս մէջ կը ժողվեմ,
Եւ վայելին՝ հոն կը բանամ հոյս սեղան:

Յիշատակներ, որ այս հողի ընդերքէն
Անցեալ մ'ամբողջ գերեզմանուած՝ կը պեղեն,
Յաւերժական երախտիք կ'ընդգրկեն

Տրամահալորդ հոգիներու լուսեղէն,
Որ կեանք տուին այս ծառերուն մշտաջով,
Իրենց ճակտի մաքրակալակ ֆրսինով:

ՀԱՄԱՅՆՈՒԹՅԱՆ ԳՐԱՆԵՆՈՆ

(Բերդեհեմ, 10 Յունիս 1909)

ԲԱԽՏԸ

Արտակից ընկերոջ մը

Կեանքը՝ պարտէզ մը զառաւ,
Այգի հովասուն,
Որուն եզրէն՝ յուսահատ,
Կ'անցնինք ես եւ դուն:

Պահակ մը խիստ ու խոժոռ,
Կեցած իր դրան,
Կ'առնէ մարդերը բոլոր
Ներս՝ ուրախութեան:

Կը մնանք դուրս առանձին,
Տրտում, գլխիկոր,
Ներսէն երգեր կը լսուին.
Քախիծն է մեր խոր:

Ու վառեցաւ սիրտը մեր
Ճաստմով արդար,
Պահակ-ճիւղին այդ անսէր
Քար-սիրտ կը մնար,

Խօսքերուն դէմ մեր յուզիչ,
Հաւատքին՝ անխախտ,
Ճառերուն դէմ ողորիչ,
Զի էինք անբախտ:

* * *

'Քէ բախտ չունիս, ո՛վ ընկեր,
Որքան ալ ըլլաս
Ուժեղ, հարուստ, բարեսէր,
Տրտում կը մնաս:

Գ. ՃՍՐՏԱՐ